

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 84/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou, Čajakova 5, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 93/2019 zo 14. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Obdo 93/2019 zo 14. októbra 2020. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva nasledujúci stav veci: Sťažovateľka vystupovala vo veci samej v procesnom postavení žalobkyne proti žalovanej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“). Predmetom sporu bol nárok sťažovateľky proti žalovanej na vyplatenie odmeny za výkon funkcie konateľka žalovanej za roky 2010, 2011 a 2012.

3. Vo veci samej ako prvoinštančný súd rozhodol Okresný súd Michalovce (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 18 Cb 89/2015-480 z 25. mája 2018, ktorý bol následne potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 103/2018-561 z 30. apríla 2019. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, a to s poukazom na § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd napadnutým uznesením podané dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

4. Žalobu sťažovateľka podala na súde prvej inštancie 4. decembra 2014 a voči žalovanej si uplatnila nárok na zaplatenie sumy 3 972,3 eur s príslušenstvom, avšak v priebehu konania pred prvoinštančným súdom vzala žalobu v časti istiny v sume 777,66 eur späť z dôvodu, že žalovaná jej túto sumu zaplatila 12. decembra 2014. Krajský súd tak rozhodoval o istine vo výške 3 194,64 eur.

5. Najvyšší súd, ako už bolo uvedené, dovolanie sťažovateľky napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. V rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP odmietnutie dovolania odôvodnil s poukazom na § 422 ods. 1 písm. a) CSP, teda s poukazom na to, že v prípade sťažovateľky ide o tzv. „bagateľnú vec“, keďže uplatňovaná istina vo výške 3 194,64 eur neprevyšuje sumu desaťnásobku minimálnej mzdy v čase podania žaloby sťažovateľkou. Vo vzťahu k druhému uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd nevzhliadol v postupe krajského súdu a ani v odôvodnení jeho rozsudku žiadne nedostatky odôvodňujúce pripustenie podaného dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:
- a) Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky v napadnutom uznesení jednak nedal odpoveď, teda nerozhodol o ňou uplatnenej námietke zaujatosti proti sudkyňi krajského súdu ako členke senátu druhoinštančného súdu rozhodujúcej v jej veci, a zároveň namietala, že rozhodoval ako dovolací súd len o ňou uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP a odignoroval dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.
  - b) Namietala, že najvyšší súd ako súd dovolací vo veci jej námietky týkajúcej sa zaujatosti zákonnej sudkyne nezjednal nápravu, keď len konštatoval, že krajský súd sa síce námietkou zaoberal, ale o veci priamo nerozhodoval, čím podľa sťažovateľky len odobril nečinnosť krajského súdu.
  - c) Sťažovateľka preto s poukazom na už uvedené považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za nepresvedčivé, zmätočné a napadnuté uznesenie ako celok za nepreskúmateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. c) CSP.
8. Sťažovateľka namietala arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia, pretože najvyšší súd sa podľa nej dostatočne nevysporiadal s ňou uplatnenými dovolacími dôvodmi a ňou uvedenými námietkami. Vyslovene namietala, že najvyšší súd ako súd dovolací sa úplne opomenul vysporiadať s jedným z ňou uplatnených dovolacích dôvodov. Na tomto mieste ústavný súd pripomína, ako to vyplýva už aj z jeho doterajšej judikatúry, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (m. m. I. ÚS 1/2020).
9. Zároveň je vhodné pripomenúť, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola

nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované... Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky... ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia namietaných práv sťažovateľky už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 528/2020).

10. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (I. ÚS 331/2019). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018). Úlohou ústavného súdu bolo preto v danom prípade posúdiť, či najvyšší súd ako súd dovolací napadnutým uznesením nevybočil zo zákonného rámca, a teda či napadnutým uznesením nedošlo k porušeniu sťažovateľkou namietaných práv, a to aj s poukazom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

11. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a dôvodov na odmietnutie podaného dovolania v ňom uvedených, s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľky, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd dôvody, pre ktoré odmietol dovolanie, primerane, jasne a zároveň aj pomerne obsírne rozviedol, a to na stranách 13 až 19 (v bodoch 27 až 45) napadnutého uznesenia.

12. Pretože je sťažovateľke odôvodnenie napadnutého uznesenia dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste preto nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať jeho jednotlivé závery. Len pre zhrnutie a zodpovedanie námietok sťažovateľky uvádza, že vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že na ňou uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, resp. argumenty v rámci neho uvedené, nedostala zo strany najvyššieho súdu žiadnu odpoveď, teda že najvyšší súd tento dovolací dôvod úplne odignoroval, je potrebné poukázať na body 29 a 30 napadnutého uznesenia a v nich citované ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a) a § 422 ods. 2 CSP, ako aj v nadväznosti na to najmä na bod 31 napadnutého uznesenia. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že v tomto prípade bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté s poukazom na to, že vzhľadom na „hodnotu sporu“ sťažovateľky išlo o tzv. „bagateľnú vec“, pri ktorých dovolanie nie je prípustné. Uvedený záver vyplýva z toho, že krajský súd, proti ktorého rozsudku dovolanie smerovalo, vo veci samej rozhodoval o istine vo výške 3 194,64 eur, ktorej hodnota však nedosahovala zákonom [§ 422 ods. 1 písm. a) CSP v nadväznosti na § 422 ods. 2 CSP, pozn.] požadovanú prípustnú minimálnu hodnotu sporu pre možnosť podania dovolania (tá by musela dosahovať s poukazom na výšku minimálnej mzdy aktuálnej v čase podania žaloby aspoň 3 520 eur, pozn.). Teda z uvedeného jednoznačne vyplýva, že námietka sťažovateľky o tzv. „opomenutí“ najvyššieho súdu zaoberať sa týmto dovolacím dôvodom nie je namieste. Vo vzťahu k druhému sťažovateľkou uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP možno uviesť, že najvyšší súd sa s ním vysporiadal najmä v bodoch 42 a 43 napadnutého uznesenia.

Zároveň je možné dospieť k záveru, že sa s ním vysporiadal tiež ústavne akceptovateľným spôsobom. Aj keď nebolo vydané samostatné rozhodnutie o námietkach zaujatosti zákonnej sudkyne krajského súdu, či tiež sudcov okresného súdu, uvedené námietky neboli ignorované. Základným dôvodom takéhoto postupu bolo, že tieto podania sťažovateľky – námietky zaujatosti nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti podľa § 52 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho sa na nich neprihliada (čo vyplýva aj zo samotného znenia uvedeného ustanovenia § 52 ods. 2 CSP, pozn.). Uvedené bolo jasne odôvodnené v napadnutom uznesení, a to aj s poukazom na relevantné pasáže dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu. Na záver je preto možné dodať, že najvyšší súd aj v tejto časti podal jednoznačnú odpoveď na námietku sťažovateľky o nevydaní samostatného rozhodnutia o námietke zaujatosti, a to z dôvodu, že samotné námietky zaujatosti podané sťažovateľkou nespĺňali zákonom vyžadované predpoklady, preto sa na nich neprihliadalo a nebolo o nich rozhodnuté osobitným rozhodnutím.

13. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019). Ústavný súd aj s poukazom na uvedené konštatuje, že v odôvodnení napadnutého uznesenia nevzhladol také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ústavný súd oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľkou namietaných práv. Závery najvyššieho súdu nie je možné označiť za zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu za ústavne neudržateľné. Iba v takomto extrémnom prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

14. Ústavný súd preto opakovane zdôrazňuje, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ tieto jeho závery v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do tejto výsostnej právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (m. m. I. ÚS 139/2019). Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu